

VŽDY SA DÁ
ZAČAŤ ODZNOVA

HELEN
FIELDINGOVÁ

**DENNÍK
BRIDGET
JONESOVEJ**

IKAR

HELEN FIELDINGOVÁ

**DENNÍK
BRIDGET JONESOVEJ**

Preložili Mária Klenková a Tamara Chovanová

IKAR

DENNÍK BRIDGET JONESOVĚJ

Helen Fielding
Bridget Jones's Diary

Copyright © Helen Fielding, 1996
Translation © 2002, 2014 by Mária Klenková, Tamara Chovanová
Cover design © 2025 by Adrián Macho
Cover photo © Alex Bailey; Universal Pictures / Alamy Stock Photo
Slovak edition © 2014, 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9957-3

*Mojej zlatej mame Nellie za to,
že nie je ako Bridgetina*

Podakovanie

Zvlášť by som sa chcela poďakovať Charliemu Leadbeaterovi, že sa mu v hlave zrodil nápad so stĺpčekom v *Independente*. Týmto chcem vyjadriť vďaku aj Gillonovi Aitkenovi, Richardovi Colesovi, Scarlett Curtisovej, rodine Fieldingovej, Piersovi, Paule a Samovi Fletcherovým, Emme Freudovej, Georgii Garrettovej, Sharon Maguirovej, Jonovi Turnerovi a Danielovi Woodsovi za podporu a inšpiráciu a ako vždy predovšetkým Richardovi Curtisovi.

Novoročné predsavzatia

Nie, nie, nie

Nebudem piť viac ako štrnásť pohárikov alkoholu týždenne.

Nebudem fajčiť.

Nebudem vyhadzovať peniaze: na mašinky, čo vyrábajú zmrzlinu a cestoviny, či iné kulinárske vynálezy, ktoré sa u mňa aj tak neuplatnia; na knihy nečitateľných autorov, len aby sa impozantne vynímali v knižnici; na extravagantnú spodnú bielizeň – načo, veď aj tak s nikým nechodím.

Nebudem si v byte robiť svinčik, radšej si predstavím, že ma sledujú cez kľúčovú dierku.

Nebudem utrácať viac, ako zarábam.

Nedám sa zavalieť došlou poštou.

Nepodľahnem šarmantným alkoholikom, vorkoholikom, flirtomanom, zadaným chlapom, mizogynom, megalomantom, šovinistom, citovým gigolom, parazitom a zvráteným indivíduám.

Nebudem chytať nervy kvôli mame, Une Alconburyovej ani Perpetue.

Nebudem šaliť kvôli chlapom, naopak, zachovám si pokoj a chladnú hlavu ľadovej kráľovnej.

Nezamilujem sa bezhlavo do chlapa; novému vzťahu musí predchádzať zrelá úvaha.

Nebudem nikoho ohovárať za chrbtom; o každom budem radšej zmyšľať len v dobrom.

Nebudem sa fixovať na Daniela Cleavera, veď buchnúť sa do šéfa à la slečna Moneypenny a podobne je dosť otravné.

Nebudem odutá, lebo s nikým nechodím. Radšej sa prepracujem k duševnej rovnováhe, autorite a pocitu, že som plnohodnotná žena aj **bez** partnera – takto si skôr nejakého ulovím.

Áno, áno, áno

Budem ignorovať cigarety.

Budem piť menej ako štrnásť pohárikov alkoholu týždenne.

Budem držať anticelulitídovú diétu, aby som mala o 7,5 cm chudšie stehná (t. j. každé o 3,75 cm).

Povyhadzujem z bytu všetky zbytočnosti.

Rozdám bezdomovcom šaty, ktoré už dlhšie nenesím.

Budem makať na kariére a nájdem si lepšiu prácu.

Budem si ukladať prachy do sporiteľne a možno si priplatiť i na penziu.

Budem pracovať na vyššom sebavedomí.

Budem rozhodnejšia.

Budem lepšie využívať čas.

Namiesto nočných potuliek za zábavou sem-tam ostanem aj doma pri vážnej hudbe s dobrou knihou.

Budem zo svojho platu prispievať na charitu.

Budem ku každému milšia a ústretovejšia.

Budem jesť viac strukovín.

Vyskočím z postele, len čo sa prebudím.

Budem chodiť do fitka trikrát týždenne, a nielen preto, aby som tam spásla obložený chlebič.

Budem zakladať fotografie do albumov.

Budem si nahrávať kompilácie „náladoviek“ s obľúbenou romantickou, tanečnou, rezkou, feministickou hudbou, aby boli poruke a nemusela som fungovať ako dáka pripitá diskdžokejka, čo sa hrabe v hromadách kaziet rozhádzaných po podlahe.

Nadviažem fungujúci vzťah so zodpovedným dospelým jedincom.

Naučím sa vytvárať video.

Január

*Mimoriadne
zabraný začiatok*

NEDEĽA I. JANUÁRA

58,5 kg (ale je po Vianociach), 14 pohárikov alkoholu (vlastne v rámci dvoch dní, pretože silvestrovské oslavy trvali do štvrtej nadržanom), 22 cigariet, 5 424 kalórií.

Čo som dnes pojedla:

2 balenia plátkového ementálu

14 studených uvarených nových zemiakov

2 poháre Bloody Mary (patria do stravy, pretože obsahujú worcesterskú omáčku a paradajky)

1/3 pecňa talianskeho chleba s jemným francúzskym syrom

1/2 balíčka koriandrových lístkov

12 mliečnych figúrok (vianočných sladkostí sa treba zbaviť naraz a odzajtra začať nanovo)

13 chuťoviek so syrom a s ananásom

1 porciu morky na karí s hráškom a banánmi z kuchyne Uny Alconburyovej

1 porciu malinového prekvapenia z keksíkov namáčaných v bourbone, zaváraných malín a približne hektolitra šľahačky pekne prizdobenej kandizovanými čerešňami a sladkými korenkami z kuchyne Uny Alconburyovej

Poludnie. U seba v Londýne. Uf. Vôbec sa necítim fyzicky ani duševne pripravená sadnúť do auta a odviezť sa do Grafton Underwoodu k Une a Geoffreymu Alconburyovcom na novoročný večierok, kde sa podáva morka na karí. Geoffrey a Una Alconburyovci sú najlepšie priatelia mojich rodičov a strýko Geoffrey mi nikdy nezabudne pripomenúť, že ma poznajú od čias, keď som behala po trávniku, ako ma Pánboh stvoril. Ešte v auguste na štátny sviatok mi hneď zrána zavola-la mama a musela som jej slúbiť, že sa na tom večierku zjavím. Išla na vec fintou.

„Čauko, zlatko. Chcem sa tá len spýtať, či nemáš nejaké vianočné želanie.“

„Vianočné?“

„Alebo chceš, aby to bolo prekvapenie, zlatko?“

„Nie!“ zrevala som. „Prepáč. Ja len, že...“

„Napadlo mi, či by si nechcela kolieska na kufor.“

„Ale veď ja ani nemám kufor.“

„No vidíš, tak by som ti mohla kúpiť malý kufrík na kolieskach. Vieš, taký, čo majú letušky.“

„Diky. Vystačím si s taškou.“

„Ach, zlatko, nemôžeš predsa behať po svete s tou zelenou plátenou katastrofou. Vyzeráš ako Mary Poppinsová, čo sa pretĺka životom. Kúpim ti malý chutný kufrík s vyťahovacou rúčkou. Nemáš predstavu, čo všetko sa doň naprace. Chceš červenomodrú, alebo modročervenú kombináciu?“

„Mami. Je pol deviatej ráno; leto a strašne teplo. Netúžim po kufríku, s akým sa premávajú letušky.“

„Julie Enderbyová ho už má. A je s ním veľmi spokojná.“

„Kto je Julie Enderbyová?“

„No predsa Julie, zlatko! Dcéra Mavis Enderbyovej! Tá, čo má super miesto v audítorskej firme Arthura Andersena...“

„Mami...“

„Berie si ho na každú cestu...“

„Ale ja nechcem nijaký kufrík na kolieskach.“

„Vieš ty čo? Tak my sa s ocom a Jamiem zložíme a kúpime ti perfektný veľký kufor a súpravu koliesok navyše.“

Načisto vyčerpaná som držala slúchadlo čo najďalej od ucha a lámala si hlavu, kde hľadať korene jej misionárskeho vianočno-darčkovovo-batožinového zápalu. Keď som si ho znova priložila k uchu, mama vravela: „... vlastne majú aj taký s osobitnou priehradkou na penu do kúpeľa a iné maličkosti. Potom mi ešte napadlo, či ti nemáme kúpiť nákupný vozík.“

„A čo ty? Máš nejaké vianočné želanie?“ vyhŕkla som, zúfalo žmúriac do oslepujúceho augustového slnka.

„Ani nie,“ prehodila afektovane. „Ja mám všetko, čo potrebujem. Počúvaj, zlatko,“ zasipela z ničoho nič, „všakže prídeš k Une a Geoffreymu na novoročnú morku na kari?“

„No, vieš, tuším...“ zmocnila sa ma besná panika. Preboha, ako sa len vyhovoriť? „... na Nový rok robím.“

„To nič. Pridáš sa k nám neskôr. Ach, vravela som ti už, že Malcolm a Elaine Darcyovci prídu aj s Markom? Pamätáš si Marka, zlatko? Zaradil sa k prvotriednym advokátom. Kúpe sa v peniazoch. A je rozvedený. Večierok sa začína až o ôsmej.“

Bože dobrotivý! Len nie ďalší zúfalo oháknutý maniak do opery s hustou hrivou priam vystrelenou z púťca. „Prosím ťa, mami, už som ti vravela, že mi nemáš nikoho dohadzovať...“

„Ale no, zlatko, Una a Geoffrey robia novoročné večierky predsa od čias, keď si po trávniku behala s holým zadkom! Musíš prísť! Ako inak! Aspoň si vyskúšaš nový kufor.“

23.45. Uf! Prvý deň roka bol jeden veľký horor. Ani veriť sa mi nechce, že prvú noc strávim opäť sama v posteli rodičovského domu. V mojom veku je to značne ponižujúce. Dúfam, že

nezacítia dym, keď si v obloku pofajčím. Celý deň som trčala doma v nádeji, že sa po opici pozbieram, no napokon som to vzdala a pomerne neskoro vyštartovala na novoročnú morku na karí. Keď som napokon dorazila k Alconburyovcom a zazvonila na domovom zvonci, čo sa rozozvučal ako mestské zvony, naďalej som sa nachádzala vo svojom vlastnom svete vymetenej hlavy, s prekysleným žalúdkom a odporným nutkaním na vracanie. Navyše ma ešte neprešla zúrivosť, že som namiesto na M1 bezhlavo odbočila na M6, a kým som sa mala kde otočiť, bola som už bezmála v Birminghame. Celá besná som ventilovala svoje city a stláčala plynový pedál až na podlahu. Nebezpečná zábava, o tom potom. Zmierená so životom som sledovala, ako sa ku mne v kostýme fuksiovej farby rúti Una Alconburyová – fascinujúco zdeformovaná dvermi zo zvlneného skla.

„Bridget! Už sme po tebe chceli vyhlásiť pátranie! Šťastný a veselý! Ešteže sme nezačali bez teba.“

Bleskovo sa jej podarilo vtisnúť mi bozk na líce, pomôcť mi z kabáta, prevesiť ho cez zábradlie, zotrieť mi z líca rúž, a kým som sa zmorene opierala o vyrezávanú rímsu, vyvolať vo mne neskutočný pocit viny.

„Prepáč. Zabúdila som.“

„Zabúdila? Nehovor! Čo už len s tebou budeme robiť. Tak poď ďalej!“

Cez dvere z mliečneho skla ma voviedla do obývačky, kde zahulákala: „Predstavte si, Bridget nám zabúdila!“

„Bridget! Šťastný a veselý!“ zaželel mi Geoffrey Alconbury v žltom svetri s kosoštvorcovým vzorom. Vzápätí ku mne ladne priskočil a z celej sily ma nemravne vyobjímal.

„Fjúúú,“ vyrazil zo seba červený ako rak a povytiahol si v páse nohavice. „Na ktorom nájazde si sa napojila?“

„Na devätnástom, no bola tam odbočka na...“

„Na devätnástom! Una, Bridget prišla z devätnástky! Ved si si pridala hodinu cesty! Poď, nech ti niečo nalejem. A čo tvoj lúboštný život?“

Panebože. Kedy už ženáci pochopia, že na také veci sa ne-
pýta? Ani my ich nebombardujeme otázkami typu: „Tak čo, ako v manželstve? Ešte spolu spávate?“ Každý predsa vie, že rande v tridsiatke už nie je bezstarostné šantenie vhodné pre široké fórum, ako keď mal človek dvadsaťdva, a že úprimná odpoveď by skôr znela: „No viete, môj ženatý milenec prik-
vitol včera večer v podväzkoch a rozkošnom svetříku z angor-
skej vlny a priznal sa mi, že je homoš/erotoman/narkoman/
flirtoman, a preplesol ma robertkom,“ než: „Diky, super.“

A keďže nie som rodená klamárika, iba som zahanbene za-
mumlala: „Fajn,“ na čo on zahučal: „Takže ty ešte nemáš fra-
jera?“

„Bridget! Čo len s tebou budeme robiť!“ zvolala Una.
„Ach, vy karieristky! Ja vás nechápem! To sa predsa nedá od-
kladať donekonečna. Tik-tak-tik-tak.“

„Pravdaže. Ako len môže byť žena v твоjich rokoch bez
muža?“ ozval sa Brian Enderby (manžel Mavis, bývalý prezi-
dent Rotary klubu z Ketteringu) a ohnal sa pohárikom sherry.
Môj oco ma našťastie zachránil.

„No to som rád, že ťa vidím, Bridget!“ zvolal a vzal ma za
rameno. „Tvoja matka už zburcovala celý northamptonshirský
policajný zbor. Práve prečesávajú zubnými kefkami krajinu
a pátrajú po tvojom rozkúskovanom tele. Poď a ukáž sa im,
aby som sa konečne mohol začať baviť. Ako sa ti pozdáva ten
kufor na kolieskach?“

„Je neskutočne veľký. A čo cvikačky na chlpy v ušiach?“

„Paráda! Robia cvak-cvak.“

Tuším som sa rozhodla správne. Ohrdnúť pozvanie by asi
bolo trochu trápne, ale ten Mark Darcy... Bfíf. Vždy keď mi

mama zavolala, spustila: „Akoby si si nepamätala Darcyovcov, zlatko? Navštívili nás predsa, ešte keď sme bývali v Buckinghame, a spolu s Markom ste sa tam čvachtali v bazéne!“ alebo: „Ach! Vravela som ti už, že Malcolm a Elaine prídu na novoročný večierok k Une aj s Markom? Zrejme sa práve vrátil z Ameriky. Je rozvedený. Vraj sa obzerá po nejakom dome v Holland Parku. S tou svojou ženou asi prežil peklo. Rodená Japonka. Poviem ti, ten národ vie byť veľmi krutý.“

Najbližšie to prišlo ako blesk z jasného neba: „Pamätáš si Marka Darcyho, zlatko? Syna Malcolma a Elaine? Je špičkový právnik, prvotriedny. A rozvedený. Elaine vraví, že je stále zahrabaný v práci a strašne sám. Možno sa zjaví na tej novoročnej morke na karí.“

Nechápem, prečo mi nepovedala rovno z mosta do prosa: „Počúvaj, zlatko, buď taká dobrá a vyspi sa s tým Markom Darcym na novoročnej párty. Je veľmi bohatý.“

„Tak poď, predstavím ťa Markovi,“ zašvitorila Una Alconburyová, skôr ako som stihla do seba obrátiť pohárik. Ženu dosť poníži, ak jej proti vôli vnútia chlapa, no ak ju s hlavou malátnou po opici k nemu doslova ťahá Una Alconburyová a celý výjav sprevádzajú uprené pohľady všetkých prítomných, priateľov jej rodičov, tak to už je potom celkom o inom.

Bohatý, vcelku urastený Mark, ktorý sa rozviedol so svojou krutou ženou, stál obrátený chrbtom a pozorne študoval obsah alconburyovskej knižnice: zväčša série kníh o tretej ríši viazaných v koži, ktoré si Geoffrey objednával cez Reader's Digest. Pripadalo mi trochu smiešne, že sa človek s menom Darcy na večierku snobsky izoluje od ostatných – akoby Heathcliff vytrvalo trčal celý večer v záhrade, mlátil hlavou do stromu a vrieskal „Cathy“.

„Mark!“ zvolala dobrá víla Una. „Vedieť ti milú spoločnosť.“

Zvrtol sa a zo zdanlivo neškodného tmavomodrého svetra sa vyklúlo včeko s kosoštvorcovým žltomodrým vzorom – obľúbené u staršej generácie športových reportérov. Ako vravieva môj priateľ Tom, je až zarážajúce, koľko času a peňazí by sa ušetrilo, keby sa hneď pri prvom rande všímali detaily. Tu biele ponožky, tam červené traky, galoše na topánky, hákový kríž, a človeku je jasné, že nemá význam zapisovať si telefónne čísla a finančne sa ruinaovať v drahých reštauráciách, pretože z toho aj tak nič nebude.

„Mark, toto je Bridget, dcéra Pam a Colina,“ prehodila Una a líca jej zružoveli od vzrušenia. „Bridget pracuje vo vydavateľstve, však, Bridget?“

„Áno, presne tak,“ povedala som, ani neviem prečo, akoby som sa dovolala do rozhlasového vysielania a chcela sa spýtať Uny, či môžem „pozdraviť“ svojich priateľov Jude, Sharon a Toma, brata Jamieho, kolegov v práci, mamu i ocka, a nakoniec všetkých na novoročnom večierku s morkou na karí.

„Nechám vás tu, mládež,“ hlesla Una. „Isto máte plné zuby nášho starobinca.“

„Ale kdeže!“ rozpačito zaprotestoval Mark Darcy a nepresvedčivo sa usmial, načo Una prevrátila oči, priložila si ruku na prsia, zvonivo sa zasmiala, mykla hlavou a nechala nás tam stáť v obľudne trápnom tichu.

„Ja. Uhm. Čítaš nejakú, ach... Čítala si v poslednom čase niečo dobré?“ spýtal sa.

Ježiškove husličky.

Mozgové závitky mi pracovali na plné obrátky a zisťovali, kedy som naposledy čítala poriadnu knihu. Práca vo vydavateľstve má jednu nevýhodu – človeku sa už vo voľnom čase nevelmi chce čítať, veď to je asi tak, akoby sa smetiar po večeroch prehrabával v kontajneroch. Mám síce rozčítanú knihu *Muži sú z Marsu, ženy z Venuše*, ktorú mi požičala Jude, no nezdalo

sa mi, že by sa Mark Darcy, hoci čudák na prvý pohľad, hlásil k Martanom. Potom ma osvietilo.

„*Spättný náraz* od Susan Faludiovej,“ vyhlásila som víťazoslávne. Pf! Vlastne som ju ani nečítala, iba mám taký pocit, keď o nej stále počúvam Sharonine tirády. Šla som však naisto, je predsa vylúčené, aby sa svätušká v pulóvri s kosoštvorcovým vzorom prehrýzol päťstostranovým feministickým traktátom.

„Ale čo! Fakt?“ prekvapil ma. „Čítal som ju ešte v prvom vydaní. Nezdá sa ti, že to v nej s tou obhajobou trochu prehrali?“

„Vieš čo, ani nie...“ prehodila som naverímboha a lámala si hlavu, ako vykorčuľovať z danej témy. „Silvestroval si s rodičmi?“

„Áno,“ prikývol dychtivo. „Aj ty?“

„Áno. Nie. Bola som na jednom večierku v Londýne. Hlavu mám ešte ako melón,“ rapotala som nervózne, len aby si Una s mamou nemysleli, že som totálna neschopáčka, ktorá sa nedokáže pohovárať ani len s Markom Darcym. „Podľa mňa je technicky nemožné, aby sa novoročné predsavzatia začali dodržiavať hneď od Nového roka, čo povieš? Keďže je predĺžením Silvestra, fajčiari sú už rozbehnutí a s vysokou hladinou nikotínu v krvi od nich naozaj nemožno očakávať, že s úderom polnoci odhodajú cigarety. Aj s diétami je to na Nový rok ťažké, človek sa predsa nemôže stravovať racionálne, musí mať voľnú ruku a vybrať si, do čoho si zahryzne, aby ulavil svojej alkoholom omámenej hlave. Myslím si, že by bolo oveľa rozumnejšie, keby predsavzatia začínali platiť až od druhého januára.“

„Možno by si si mala vziať niečo pod zub,“ prehodil, vzápätí bleskove vykročil k bufetu a nechal ma stáť samu pri knižnici. Všetci si ma premeriavali a v duchu si vraveli: „Tak preto sa nám Bridget nevydala. Veď od nej chlapi utekajú.“